

2/2022

La Salette

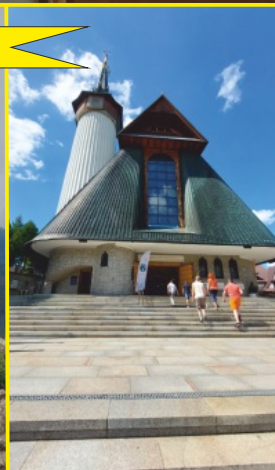
Utešiteľ Plačúcej Matky

„Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti,
aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli milosť
a pomoc v pravom čase.“

Hebr 4,16



Formácia v Zakopanom



Pešia púť na Staré Hory



Milí čitatelia,

vianočný čas je časom, na ktorý sa tešia najmä deti. Ich očka žiaria, keď vykrajujú vianočné perníčky, rozsvetujú stromček, otvárajú darčeky plné prekvapení a splnených prání... Takýmto deťmi sme v očiach Pána Boha všetci. V jednej náboženskej piesni sa spieva: „Už viac nie som hriechu otrokom, som Božím dieťaťom.“ Aká hlboká pravda v jednoduchých slovách. Aj nám žiaria srdcia, keď sú očistené od hriechu svätou spoveďou. Aj nám žiaria oči, keď precitujeme v sebe prítomnosť Lásky a vidíme šťastných tých, ktorých milujeme.

Dobrá Boh sa nám vo svojej nekonečnej láske dáva vo svojom Synovi. Ten, ktorý stvoril všetko a ktorému patrí všetko, sa znižuje do malého dieťaťa, aby sa nám priblížil úplne vo všetkom. Veď každý sa teší, keď sa narodí nový život. Tak aj Otec sa teší z nás, keď žijeme tak, aby sme sa raz mohli narodiť pre nebo. Na tejto ceste nám pomáha ako najviac vie a koľko Mu dovolíme. Slová piesne pokračujú: „Rozdelíš more, stredom môžeš kráčať a všetky strachy utopíš. Zachránený od smrti spievať smiem: Som Božím dieťaťom.“ Úžasné, nádherné, krásne...! Precitme túto skutočnosť aj v týchto sviatočných dňoch, keď sa zhon a prípravy zmenia na pokoj, keď ustúpi nervozita a zavládne milé slovo, keď sami v sebe nájdeme čas na modlitbu, na rozjímanie, na pekné chvíle s našimi blízkymi. Tešme sa presne tak, ako sa tešili anjeli a chudobní pastieri. Pokloňme sa tak, ako sa poklonili bohatí a múdri králi. Vnímajme Boží dar tak, ako ho vnímali Mária s Jozefom.

Tento čas je pozhnaný a jedinečný. Dovoľme, aby dobrý Boh aj v nás urobil ten krásny zázrak našej premeny v nových ľuď, aby sa narodil v našich srdciach a aby sme sa tešili z Jeho darov. Vnímajme Jeho každodenné pozhnanie a ochranu. Všetkým želim milosťiplné sviatky, v ktorých si nanovo uvedomíme, že sme milované Božie deti. A takto naladení vykročíme do nového roka a nechajme sa v ňom viesť Duchom Svätým, ktorý nech s nami robí, čo sa Jemu zapáči a čo sa Jemu zachce.

A. Fedorová

Obsah

†	<i>A ty, Betlehem...</i>	4
†	<i>Apalucha</i>	5
†	<i>Divadlo</i>	
	<i>Prezrad' mi, Ježiško</i>	6
†	<i>V utrpení nikdy nie si sám</i>	7
†	<i>10 tajomstiev ruženca</i>	8
†	<i>Pút' k plačúcej Panne Márii</i>	10
†	<i>Zastav sa, človeče</i>	12
†	<i>Už prichádza Boží Syn</i>	13
†	<i>Výmena kňazov</i>	
	<i>Aktivity pre deti a mládež</i>	14
†	<i>Pešia pút' z Chrenovca na Staré Hory</i>	15
†	<i>O kríze rodiny</i>	16
†	<i>Rozpis sv. omši počas vianočných sviatkov</i>	17
†	<i>Farská kronika</i>	18
†	<i>Detský kútik</i>	19



Oprava ku historickým fotografiam z minulého čísla

Naša pozorná čitateľka nás upozornila na chybné datovanie fotografie č. 6 z minulého čísla. Na zadnej strane tejto fotografie bol uvedený nesprávny dátum vzniku 1946-1947. Kaplán p. Hromada spolupôsobil v Chrenovci s p. farárom Hudecom v rokoch 1952-1955, čo je zrejme aj správny termín vzniku tejto fotky. Ďakujeme za upozornenie.

A ty, Betlehem...

Obdobie Adventu je spojené s ohlasovaním príchodu Mesiáša, ktorého s veľkou nádejou očakával celý Izrael. Je známe, že najčastejšie sa nám prihovára starozákonný prorok Izaiáš, neraz označovaný ako tzv. „piaty evanjelista“. Nielen on, ale aj iní proroci, ako napr. Micheáš, už v 7.-8. storočí pred Kristom hovoria o akejsi výnimočnej udalosti. Dnes vieme, že tou udalosťou nie je nič iné ako narodenie nášho Pána. Text, ktorý sa vám pokúsim v krátkosti predstaviť, pochádza z knihy spomínaného proroka Micheáša. Ide o stať z 5. kapitoly, verše 1-4:

¹A ty, Betlehem, Efrata, primalý si medzi tisícami Júdu; z teba mi vyjde ten, čo má vládnuť v Izraeli a jeho pôvod je odpradávný, odo dní večnosti. ² Preto ich vydá až do času, keď rodička porodí, a zvyšok jeho bratov sa vráti k synom Izraela. ³ Vstane a bude pást silou Pánovou a velebou mena Pána, svojho Boha; budú si bývať, lebo teraz sa zvelebi až do končín zeme. ⁴ On bude pokoj.

V úvode 5. kapitoly prorok upriamuje našu pozornosť na Betlehem, pričom ide o vyjadrenie dôležitosti v očiach samotného Boha, hoci pre ľudí tej doby zrejme nebol významným mestom. Tiež sa ukazuje nadprirodzené potvrdenie Božieho plánu spásy, ktorý sa spomína už v knihe Genezis (porov. Gn 3, 15). Tu Boh dáva prvý prísľub vykúpenia človeka. Preto prvý verš obsahuje aj slová o pôvode tohto vládcu. Obraz tohto vládcu má niekoľko podobností s postavou kráľa Dávida, či už je to zmienka o Betleheme, o úlohe pastiera, ale tiež fakt, že Ježiš pochádzal z Dávidovho rodu.

Druhý verš tejto perikopy používa skôr poetické slová, ako napr. *vydanie do času*, *motív rodičky a návrat*. Už v predchádzajúcej kapitole v 9. a 10. verši sa spomínajú bolesti, spôsobené neistotou prítomnosti kráľa v Jeruzaleme. Teda ide o proces, ktorý je završený až spomínaným „pôrodom“ v 5. kapitole. Týmto završením je začiatok vlády prisľúbeného panovníka, ktorý je pokračovaním prísľubu z predošlého verša. *Návrat bratov k synom Izraela* možno chápať ako zjednotenie celého Izraela, ako aj tých, čo sa ocitli v zajatí. Tento verš nám má tiež

pripomenúť spolupatričnosť a blízkosť Boha zjavenú v Synovi.

Úvodné slovesá tretieho verša priamo nadväzujú na prvý a druhý verš 5. kapitoly. Slovesom *vstane* sa myslí začiatok vlády spomínaného panovníka a sloveso *pásť* odkazuje na jeho panovanie. Veľkosť tohto panovníka nám bližšie predstavujú frázy *Pánova sila a veleba jeho mena*. Jednoznačne sa týmito atribútmi vyjadruje hodnosť Boha - Kráľa. Spojenie *budú bývať* podčiarkuje prísľub pokoja, ktorý prinesie sľúbený vládca všetkým národom, teda do „končín zeme“ (porov. Mich 5, 3). Vyjadrenie je zároveň kontrastom k trpkkej skúsenosti obyvateľov Jeruzalema v 14. verši 4. kapitoly.

V závere tejto state čítame, že tento vládár *bude pokoj* (porov. Mich 5, 4). Pokoj v kontexte Starého zákona vyjadruje človeka, ktorého život je naplnený po každej stránke. Je tiež isté, že pokoj Izraela sa odvíja od prisľúbeného vládára. Tento pokoj je špecifický tým, že má nadprirodzený pôvod, a teda nie je dielom pozemského vládára. Toto je základný rozdiel medzi prisľúbeným vládárom a tradičnou predstavou Izraelského kráľa.

Apalucha

Určite si spomínate na film S tebou mňa baví svet. Tam išli otcovia s deťmi na chatu Apalucha. Rovnako tak aj niekoľko otcov spolu s pátrom Matejom a skupinkou detí z našej farnosti sme sa v lete vybrali chatovať na Oravu. Bol to týždeň plný skvelých zážitkov, výletov, vypočutých modlitieb za počasie a čas, kedy sme mohli byť viac s našimi deťmi a spoznať sa hlbšie aj ako spoločenstvo. Každý deň sme mali bohatý program, ktorý sme večer zakončili spoločnou modlitbou. V posledný večer sme počas zdieľania každý povedali, čo sa nám na táboře najviac páčilo.

Ja osobne som bol najviac potešený z našich detí. Ich správanie sa voči sebe navzájom, ohľaduplnosť, chuť pomáhať, ma veľmi milo prekvapili. Naplnilo ma to radosťou a nádejou. Nedávne udalosti, ktoré sa udiali v Bratislave či v Novákoch, však toľko nádeje neprinášajú. V týchto prípadoch myslím, že zlyhali rodičia. Veď akým príkladom môže byť pre syna otec, keď najskôr spolu pijú a potom sadnú do auta a vo vysokej rýchlosti narazia do autobusovej zastávky plnej ľudí. Nie nechcem ich súdiť, určite to je teraz pre každého z nich veľmi ťažké. Ani tu nechcem písať o tom, ako správne vychovávať svoje deti. Sám sa to stále učím. Pamätám si slová pátra Andreja, keď raz na detskej svätej omši povedal, že ak dieťa vidí svojho otca - veľký vzor - ako kľáči a modlí sa, tak veľmi rýchlo pochopí, že je tu niekto oveľa väčší ako jeho mocný táto. A to, drahí otcovia, je isté, že pre naše deti sme vzorom. Synovia nás od detstva napodobňujú vo všetkom. Vo vzťahoch, v správaní, rozprávaní, v chovaní. Pre naše deti sme tí, ktorí ich máme viesť nie príkazmi, ale príkladom. Spoločným aktívnym životom, vzájomným počúvaním a hlavne - a to najviac - láskou. Urobíme chyby, to je isté, ja sám ich robím veľa. Aj tým sa človek učí. Ale nesmieme sa prestať snažiť. Mne osobne veľmi pomohol sv. Jozef, ktorého rok sme oslavovali vlani. Po prečítaní príbehu spracovaného poľským spisovateľom Jánom Dobraczynskim v románe „Otcov tieň“

som si viac uvedomil úlohu otca v rodine. Kto som a k čomu ma Boh volá. Nielen aby som chodil do práce, zarábala peniaze a robil kariéru. Ale hlavne som otec. Ten, ktorý je tu na zemi pre človeka, ktorého si vyvolil Boh. Mojou úlohou je urobiť všetko preto, aby som dieťa, ktoré mi On tak odvážne zveril, priviedol na cestu do neba. Veď čo môžeme našim deťom ponúknuť viac ako večný život.

Preto vás prosím, teraz, keď sa nám naskytla možnosť privádzať svoje deti na detskú sv. omšu a na ďalšie rôzne aktivity pre mladých, využívajme ich naplno, ako len môžeme. Pozývam aj vás, otcovia, aby ste prišli na modlitby otcov, ktoré sa konajú každú stredu po svätej omši. Nemusíte sa ničoho báť. Nikto vás na modlitbách nebude do ničoho nútiť. Úplne postačí, keď sa aj tichou modlitbou za svoje deti a rodiny pripojíte k modlitbe celej skupinky. Podpora ostatných mužov bude pre vás určite povzbudením.

Prajem vám všetkým požehnaný čas sviatkov, aby ste nielen cez vianočné obdobie zažívali veľa radosti z vašich detí v kruhu svojich rodín.

modlitby otcov



Divadlo

Prijala som pozvanie do divadla a až neskôr som sa dozvedela názov predstavenia. Neveštil nič dobré, povedala som si však, že možno ma tam Pán Boh chce mať. Hra prekonala moje najhoršie očakávania. Nijaké umenie, bola to prehliadka plytkosti a nemravnosti, až mi tuhla krv v žilách. Priam mystický zážitok: akoby som nahliadla do pekla.

Uvidela som desivú skutočnosť: ľudstvo smerujúce do večného zatratenia. Zhrozene som myslela na to, akú bolesť prežívajú Boh s Máriou, keď vidia svoje deti v takom žalostnom stave, ako satanove bábky.

Po úteku na slobodu som uvažovala, ako strašne sa človek nechal zotročiť a ani o tom netuší. Čím viac si šliape po vlastnej dôstojnosti, tým je jeho ego väčšie. Neresti získali v spoločnosti vysokú hodnotu. Sú korením života a zárukou popularity. Aprejaviť nesúhlas so zhubným správaním a konaním väčšiny je dnes znakom nedobrého charakteru: Si precitlivený,

nedotklivý, konfliktný, netolerantný, arogantný...

Neľutujem, že som nedala na svoju prvotnú intuíciu. V konečnom dôsledku mal tento otrasný zážitok na mňa pozitívny vplyv: Cítim, že Boh ma vyzýva, aby bol môj duchovný boj ešte horlivejší. Nesmiem sa uspokojiť s tým, že ja sa snažím žiť sväto. A som dojatá Božou láskou k nám, Božím milosrdenstvom. A napĺňa ma úžas, že je aj v mojej moci modlitbou či príkladom odvracať od ľudí nebezpečenstvo večného zatratenia a svojimi menšími či väčšími obetami som hodná zmierňovať Boží žal.

L.



Prezrad' mi, Ježiško

Prezrad' mi, Ježiško
Ty, synček milý
Lúbiš nás hriešnikov
Aj keď sme zhrešili?
Lúbiš nás hriešnikov
Ty, chlapček presladký
Aj keď viac milujú
Lesk darov, pozlátky?
Povedz mi, Ježiško
Ty, dieťa na slame
Lúbiš nás hriešnikov
Aj keď si škodíme?
Lúbiš nás hriešnikov
Ty, vtáčik spanilý
Aj keď si nevážia
Že život dostali?

Prezrad' mi, Ježiško
Ty, kvietok jediný
Lúbiš nás hriešnikov
Hoc nie sme bez viny?
Lúbiš nás hriešnikov
Mesiáš zrodený
Aj keď sme d'aleko
Zblúdení, zvedení?

Zažiar, hviezda Betlehema
Ku jasličkám, prosím, veď ma
Keď sa z húštin vymotám
Čaká na mňa Pán Boh sám
Keď sa z húštin vymotám
V srdci bude istota
A tak, hviezda Betlehema
Veď ma k nemu, prosím, veď ma!



Zuzana Dolhá

V utrpení nikdy nie si sám

V Exupéryho knihe sa v jednom okamihu ocitajú spolu na púšti malý princ a pilot. Obidvaja stroskotali, padli zo svojho predchádzajúceho a príjemne známeho života do novej situácie. Bezútešnej, nekonečnej a páliacej púšte. Aj my si tak často môžeme pripadať. V situáciách, keď čelíme výzvam, ktoré nám siahnu na dno našich schopností a nádeje.

Púšť ale prichádza až v okamihu, keď nás začnú pocity opustenosti a beznádeje premáhať. Nie je to hanba a každý človek môže čeliť alebo čelil takým výzvam. Aj Ježiš sa ocitol na púšti. Určite si spomenieme ako ho diabol 40 dní pokúšal v jeho utrpení rôznymi spôsobmi (Mt 4, 1–11). Vtedy diablovej odolal. Ocitol sa tam ale aj druhýkrát, metaforicky, keď vo chvíli svojho najväčšieho utrpenia a poníženia na kríži vykrikol „Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46)

Jeden z najťažších okamihov v živote človeka môže nastať vo chvíli, keď má pocit, že je tu sám. Bez vedenia a otcovského dohľadu Boha. Že nie je nič vyššie nad našimi každodennými trápeniami a materiálnym svetom. Vtedy nakrátko víťazi nad dušou zúfalstvo, ktoré degraduje ľudskú dôstojnosť a morálnosť. To je aj podstata mnohých problémov – od úzkosti, depresii až po náhrady prítomnosti Boha v podobe závislostí, ktoré prinášajú krátke zabudnutie na bolesť. Niekedy nie je nutné poznať konkrétny Boží zámer v našich životoch, náš osud a budúcnosť. Ako napísal kardinál Tomáš Halík, dôležité je naďalej komunikovať s Bohom, aj keby to malo byť vo forme výčitiek a otázok. Pri rozhodovaní nám vždy pomôže Desatoro, vyhýbanie sa siedmym hlavným hriechom a vlastné svedomie. Aj pocit, že v tom nie sme sami, je veľmi dôležitý. Väčšina svätcov našla svoju cestu k Bohu na nepriamej a neistej krížovej ceste. Až na púšti utrpenia sa naozaj môžeme naučiť piť vodu z Ducha Svätého, o ktorej hovoril Ježiš. Je to svätá prí-

ležitosť, keď do nášho života vstupuje uvedomenie si vlastnej slabosti a zároveň nesmierného dopadu našich skutkov. Riešenie môže byť jednoduché, ale náročné na opustenie nášho ega. Sú to ľudské vzťahy, úcta k človeku, ľudskosť, ktoré nás spájajú s tým Božím, čo je v nás.

Malý princ a pilot museli zotrvať na púšti, pokiaľ nenadišiel čas ich návratu domov. Mnohé sa tam dozvedeli o druhých a ešte viac o sebe. Pre ich ďalší rast bolo nevyhnutné, aby sa tam ocitli. Podľa evanjelistov viedol Ježiša na púšť Duch a po jeho návrate z nej sa ho ujali anjeli, aby ho liečili z jeho rán. Akékoľvek utrpenie a skúšky, nech trvajú hocijako dlho, sú nasledované úľavou a hojením. Je to trezivosť v súžení, ktorá vedie k pokore pred Bohom a smeruje naše životy k nemu. Samotné súženie nám môže odhaľovať Božiu tvár, aj v podobe uvedomenia si vecí, ktoré máme radi, ľudí, ktorých milujeme a sviatostí, ktoré nás naplňujú.

Podmienkou Kristovho víťazstva nad zlom bola jeho pozemská smrť. Po nej nasledovalo zmŕtvychvstanie. Možnože tento princíp nám metaforicky ukazuje aj cestu cez naše trápenie. Často sa zrodíme pre Krista a začneme žiť s ľudskosťou srdci po nesmiernych útrapách, keď niečo z nás zomrie. A v tejto púšti a prázdnote, ktoré nasledujú po nesmiernej bolesti, má Boh priestor konať svoje zázraky a utvárať z nás svoje deti. A keď padne závoj temnoty, ktorý nás mohol obkolesovať, uvedomíme si, že na nás láskavo hľadá tvár Krista a celý čas je blízko nás. Nikdy nie sme sami

a keď je to potrebné, Boh vždy usmerní náš život správnym smerom, aj bez nášho vedomia.

Prežívame čas vianočných sviatkov. O to krajšiu príležitosť máme nechať vstúpiť novonarodeného Ježiša do našich životov, do ľudských vzťahov. Vytvorme miesto pre Ducha Svätého, aby naplnil naše

rodiny porozumením a ochotou vypočuť druhého. Nech je Ježiš živou vodou (Jn 7, 37), ktorá zahojí naše rany a pozdvihne naše duše.

(Zmienené knihy: Biblia, Nový zákon; Exupéry, A.: Malý princ; Halík, T.: Dotkni se ran. Praha, 2008.)

J. M. Matiaško

10 tajomstiev ruženca

Nebojte sa, nemám v úmysle viesť siahodlhé reči o jeho tajomstvách. Nadpis pre článok som si vypožičal od autora rovnomennej knižky, ktorú som si so záujmom prečítal a ktorú by som Vám chcel priblížiť. Predtým by som povedal, že o ruženci sa asi už nedá napísať nič nové, čo by už niekde niekto nespomenul. Táto knižka ma však s prehľadom presvedčila o opaku.



Autorom knižky je otec Donald Calloway MIC, konvertita na katolícku vieru, ktorý je v súčasnosti členom Kongregácie mariánskych otcov od Nepoškvrneného počatia so sídlom v USA. Ako on sám o sebe píše, jeho život pred

obrátением bol búrlivý. Skôr by pripomínal ródeo či riadnu búрку uprostred mora ako pokojný život. Mohli by sme povedať, že bol plný životných omylov a kopancov. Nechal strednú školu, vykázali ho z Japonska, bol dvakrát v ústavnej starostlivosti, niekoľkokrát aj vo väzení. Potom sa však jeho život radikálne zmenil a on získal niekoľko titulov zo štúdií filozofie a teológie, zo vzdelávacej inštitúcie pre členov rehoľných rádov a z mariológie. Teraz je provinciálnym vikárom a riaditeľom povolání Provincie Matky milosrdenstva.

To, že ruženec má takú silu a schopnosť

robiť zázraky, je asi zrejmé každému veriacemu človekovi. Ruženec – tá šnúrk a či retiazka s dlhočizným radom korálikov alebo drevených guľčiek v tých najrozmanitejších farbách a prevedeniach zakončená krížikom je dôverne známa každému katolíkovi. A predsa má táto nevinná modlitebná pomôcka v sebe ukrytú obrovskú silu a schopnosť konať nevidané skutky... porážať armády, meniť svet, meniť človeka. Ako sa aj v spomínanej knižke píše „je zbraňou, kyticou, nástrojom odpustenia, nádejou budúcnosti a hýbateľom dejín“. Názor, že ruženec je modlitbou starých mám, je úplne scestný a pomýlený. Táto knižka na zhruba 150 stranách vysvetľuje, prečo je to tak. Autor v nej v niekoľkých kapitolách veľmi umne spája fakty a udalosti, ktoré práve vďaka ružencu zmenili a menia beh dejín. Nie sú to nejaké výmysly na obľnutie človeka, ale reálne overiteľné fakty.

Raz večer pri surfovaní stránkami internetu som natrafil na informácie, ktoré hovorili o zázračnom obraze Panny Márie v Las Lajas. Počuli ste už o niečom takom? Možno sa niektorí nájdu, čo už o tom počuli, ale donedávna som ani ja o tom ani len

netušil. V našich končinách totiž nie je veľmi známy. Bolo to v roku 1754, keď sa v malej dedinke v Kolumbii objavil obraz Panny Márie, ktorý je dodnes vedeckým hlavolamom a zároveň presvedčivým dôkazom o božskom pôvode ruženca. Ten obraz na skale v malej jaskyni je vskutku jedinečný... nie je totiž namaľovaný a nedá sa zo skaly ani zoškrabať, nie je na ňom ani pamiatky po farbe, atramente alebo nejakom pigmente. Obraz je totiž vytvorený prirodzenou farbou kameňa. Táto farba však nie je len na povrchu skaly, ale ide do hĺbky niekoľkých desiatok centimetrov, podľa prieskumných sond asi do hĺbky okolo jedného metra. Aj dnes, po vyše 265 rokoch, sú farby obrazu stále jasné a zreteľné. Zachytáva Panu Máriu ako jednu rukou drží malého Ježiška a druhou rukou podáva ruženec svätému Dominikovi a malý Ježiško podáva svätému Františkovi františkánsky povraz na habit. Dovolím si tvrdiť, že ani dnešné moderné technológie



s c h o p n é
niečo také-
to vytvo-
riť, nie to
ešte v 18.
s t o r o č í .
P o d ľ a
viacerých
článkov na
internet
sa doteraz
n e n a š i e l
nikto, kto
by tvrdil
a b o l
s c h o p n ý
d o k á z a ť ,

že obraz je dielom prírody. Okolo obrazu neskôr postavili kostol, ktorý bol vyhlásený za baziliku minor a dodnes je hojne navštevovaný.

Ak Vás tiež zaujal tento obraz a chcete spoznať jeho vznik a príbeh ženy Márie Mueses, ktorá je s ním spojená, prečítajte si túto knižku. Ja som si po informáciách z internetu túto knižku kúpil, lebo som zistil, že aj toto je jeden z príbehov, ktorý autor vo svojom diele použil. Knižku som potom venoval ako darček mojej manželke. Tento príbeh oslovil mňa, ale v knižke ich otec Donald spracoval oveľa, oveľa viac. Niektoré z nich siahajú ďaleko do histórie, no iné sú zo súčasnosti, či z veľmi blízkej minulosti. Kto vie, možno Vás zaujme niektorý iný. Faktom však zostáva, že knižka je napísaná veľmi pútavo a rozhodne čitateľa nenudí. Určite stojí za to si ju prečítať.

Je až zarážajúce, čomu všetkému sme my ľudia schopní uveriť. S prehľadom a bez výčitiek vieme veriť kadejakým hlúpostiam, ktoré nám ponúka tento svet a ani sa neobťažujeme s tým, aby sme si overili či je to naozaj tak. Berieme to ako samozrejmu vec, veď Fero povedal..., veď v telke to dávali..., veď suseda spomínala... Ale ak sa nám ponúka nejaká hlboká teologická myšlienka, cirkevný „zázrak“ či schopnosti modlitieb a sila viery, zrazu sme podozrievaví až, až... Prečo je to tak? To sme naozaj takí slabí a dôverčiví a tak úspešne v sebe vieme potláčať ten vnútorný Boží hlas, ktorý nás chce sprevádzať našim životom? Dajme mu viac priestoru. Aj napríklad práve prostredníctvom modlitby ruženca. Som presvedčený, že to nie je zlá voľba a chybné rozhodnutie.

Čo napísať na záver? Úvod siedmej kapitoly začína citátom Franka Duffa, ktorý povedal, že by veľmi rád vedel, či by sa po 13. storočí našiel nejaký svätý, ktorý by sa ruženec nemodlil. Chceme teda byť aj my svätí? Ak áno, tak odpoveďou na túto otázku je práve úprimná modlitba ruženca.

M. Fedor

Pút' k Plačúcej Panne Márii

07.05.2022 sa v našej farnosti konala pút' k Plačúcej Panne Márii. V popoludňajšom programe mali prednášky naši pátri Czeslaw a Zbyšek, na večernej svätej omši bol hlavný celebrant páter Matej a kazateľom bol otec Jozef Durkot, správca gréckokatolíckej farnosti sv. Sedmopočetníkov v Prievidzi.



V prednáškach sme mohli počuť aj to, že najdôležitejšia nie je smrť na kríži, ale víťazstvo nad smrťou. Ak niečo nevedie k životu, nie je správne volať to krížom. Ak nám niečo zatvára cestu do večnosti, nie je správne volať to krížom. Smrť je následok prvého hriechu. Ale ak by nebolo smrti, človek by žil, zostarol by, mal by nejaké obmedzenia, a nemohol by zomrieť. Preto v istom zmysle je smrť vyslobodením, je to prechod do nového života.

Kríž v Starom zákone sa používa v súvislosti so stromom, s drevom.

Noe, pretože bol spravodlivý, mal poslúchať Boha. A Boh mu prikázal, aby postavil archu. Noe sa zdal ostatným nenormálny: staval archu na súši. Aj my veriaci máme byť v istom zmysle nenormálni. Noe potom archou zachránil mnohým život...

Obetovanie Izáka: Krajina Moria – tam

bol ukrižovaný Ježiš. Izák sám niesol drevo na obeť – je to predobraz Ježiša, ktorý niesol kríž. Izák mal 40 rokov, bol to dospelý muž. Kto zviaže 40-ročného muža? On s tým musel súhlasiť. On sám sa chcel obetovať. Boh si však zaobstará baránka, lebo Boh nechce smrť. O niekoľko storočí neskôr iný otec tam obetuje syna...

Mojžišova palica. Mojžiš uderil palicou a nič sa nedialo. Boh hovorí: „Chod'te!“ Ak hovorí Boh, tak je to pravda. Preto je potrebná aj viera. To isté more, ktoré Pán Boh otvoril, stalo sa miestom smrti pre prenasledovateľov. No pre Izraelitov to bol prechod do nového života. Keď prešli cez more, začali tancovať od radosti, ale Boh sa na nich nahneval, pretože v mori umierali jeho deti. Boh nechce smrť. Približne 110 km od miesta prechodu bola rieka Mára, ktorej voda bola horká, nedala sa piť. Na príkaz Boha Mojžiš hodil do vody drevo a vody zosladli.

Kríž nám pomáha v premene seba samého. Každý deň je cenný, je darom od Boha.

Kríž v Ježišovom živote – evanjelisti ho opisujú ako krutý nástroj zničenia človeka, spôsob popravy pre otrokov, ktorí sa dopustili najhorších zločinov. Byť ukrižovaný – to prídeš naozaj o všetko. Všetky elementy popravy ukazovali na taký potupný charakter. Zomieral nahý, zbičovaný, potupený. Kríž je pre Žida pohoršenie – dôkaz, že s tým človekom nie je Boh. Sv. Pavol však do toho vnáša novú múdrosť: vidí nového Adama, ktorý hovorí: „Áno, bude tak, ako ty chceš.“

Kríž premieňa horké potoky vzbury na sladké milosti. Je to nový strom života, ktorý dáva nesmrteľnosť.

Dodatočný pohľad: zjavenie v La Salette. Maximin a Melánia pri opise Krásnej Panej hovorili, že mala reťaz a na nej bol kríž. Na ňom bol živý Ježiš a z kríža prenikalo obrovské svetlo. Všetko tam bolo urobené zo svetla. Aj Máriine slzy. Mária plače, ale nie kvôli krížu. Ten kríž ju tvorí, tvorí celú jej osobu. Deti by nemohli vidieť Pannu Máriu, keby tam nebolo to svetlo. Stredobodom zjavenia je totiž Ježiš.

Je zaujímavé, že M. Luther bol veľkým ctiteľom Panny Márie. Hovoril, že ak ty povieš „Mária“, ona hned' povie „Ježiš“.



Ježišov kríž je dôkazom, že Boh nás berie vážne, že napriek našim hriechom sme dôležití pre Boha.

Maximin hovoril pútnikom: „A potom ona odišla a nechala ma so všetkými mojimi chybami.“ Život detí bol poznačený problémami, nič sa im nedarilo. Maximin sa chcel stať kňazom – nestal sa. Melánia sa chcela stať rehoľnou sestrou – nestala sa. Ale tieto deti sú dôkazom toho, že keď si Boh povoláva, neriadi sa vzdelaním, ani ničím iným. Povoláva koho chce. My si myslíme, že treba makat', aby sme dosiahli spásu. Ale stačí nechať pôsobiť Boha. Večnosť je Jeho milosť, Jeho dar pre nás. Mierou svätosti nie je ľudské hodnotenie, že čo človek dosiahol v živote, aké mal úspechy. Maximin a Melánia nie sú svätorečení, ale do konca života si

zachovali vernosť tomu, čo zažili pri zjavení.

Sv. Ján Pavol II povedal: „La Salette je poslanstvom nádeje.“

Kázeň otec Jozef Durkot začal otázkou: „Zažili ste v živote niečo úžasné? Lebo keď to zažijete, máte to v sebe.“ Východná cirkev každý text, ktorý je o Bohorodičke, označuje ako niečo úžasné. V Starom zákone je obraz Bohorodičky: Mojžiš a horiaci krík. Ona – človek – vo svojej podstate ker – prijíma oheň. A ker nezhoríeva, zostáva celý.

Boh – nekonečný, všetko presiahnuteľný – sa zrazu obmedzil na jednu ženu. Úžasné! Prijala Boha a zostala nespálená. „A zachovávala si všetky slová vo svojom srdci.“ (porov. Lk 2, 19) Zachovávala si ten úžas.

Keď prijímame Krista, uvedomujeme si, že ten nespáliteľný oheň sa stáva našou súčasťou?! Keď hľadáme na Bohorodičku, mali by sme tam vidieť aj seba. Žasneme, keď si Kristus berie naše telo? Že Kristu sa nosí v našom živote? Aký úžas prežívame? Ten oheň sa dotýka nás – úplnej slamy. Ako je to možné? To Božie milosrdenstvo...

Boh nám hovorí, že skrze spojenie s nami chce urobiť zázrak. Aký? Citujem otca Jozefa: „Že odpustiš, že sa začneš modliť, že podáš ruku tomu, s kým sa nerozprávaš...!“ Potrebujeme oheň Ducha Svätého, ktorý nechá ten ker, aby nezhorel. My sme chodiaci Kristus. On prebýva vo svojom ľude. Ako dlho nám vydrží ten úžas, myšlienka, že sme spojení s Kristom?!...

Skrze nás je Boh prítomný v našich rodinách. Len skrze Božiu milosť cítime Jeho prítomnosť. Prijali sme Krista a On s nami pôjde. A temnoty sa rozšírili... A stali sme sa svätými... S nami je Boh – s týmto vedomím máme žiť každý deň. Nech Eucharistia zažne oheň v nás, ktorý bude horieť a slama nezhoří. Aby sme sa zmenili na toho, kto nosí Boha.

spracovala A. Fedorová

Zastav sa, človeče

Počas jednej jesennej prechádzky dedinou som mala v úmysle uspať v kočiku svoje večne nespavé dieťa a v tichosti porozjímať, popremýšľať. Vonku babie leto, hory ako štetcom maľované, nuž s tichou radosťou v srdci som vykročila do dediny.

Brázdím si ulicou a nachádzam skutočnú pestrosť zvukov a vôní.... listia? Nie, jeho šuchot pod nohami nepočujem, jeho vôňu necítim. Môj pohľad zachytáva niečo celkom iné. Tam sa kožuje dom. Atam hrabe listie. O kúsok ďalej ktosi štartuje kosačku. Inde už je kosenie v plnom prúde. A v ďalších dvadsiatich dvoroch tiež. Dobré, pomyslím si, človek je tvor pracovitý, lenže dnes... Dnes je nedeľa! Deň, kedy Pán, dokončiac svoje veľkolepé dielo, rozhodol sa odpočívať a kedy hovorí aj nám: *Zastav sa, človeče. Daruj mi tento deň. Zlož na moje kolená svoje unavené telo, ktoré sa celý týždeň namáhalo a naháňalo, nekrúť sa, nevrť sa stále za niečím, upni zrak svojho srdca na mňa, nech viem, že môžem doň vstúpiť, odstrániť všetky falošné náplasti a uzdraviť ho, vlejúc doň svoj pokoj. Buď dnes so mnou celý, nie rozkúskovaný, ako to bolo často počas týždňa. Odpočín si pri mojich nohách.*

Kedysi človek vyťahoval v nedeľu z truhlice sviatočné šaty. Dnes vyťahuje akurát tak z garáže kosačku, ktorú nestihol použiť včera.

Či nehovorí presne o tom aj Matka v La Salette? „*Dala som vám šesť dní na prácu a siedmy som vyhradila pre seba, ale nechcú mi ho priznať.*“ Panna Mária vyslovila tieto slová v roku 1846. Doba sa zmenila. Mestá sa zmenili. Ľudia sa ináč obliekajú. Ale či šat duše neostáva stále rovnaký?

Zvony zvolávajú ľudí do kostola, ale ich hlahol prehušuje motor kosačky, píly. Nieкто nestíha ísť na omšu, lebo mu treba

ísť do obchodu, ktorý včera, hoci bol doma, nenavštívil.

Ach, tie nešťastné nedeľné práce, ach, tie nešťastné nedeľné nákupy! Ale aj unikajúce úsmevy, pohľady, slová našich detí, manželov, manželiek...keď my sami kvôli svojej zaneprázdnenosti unikáme ešte aj v nedeľu z ich kruhu...

Ach, tá zabudnutá modlitba, ach, to prachom zapadnuté Sväté písmo, ktoré nevyberieme z poličky ani v tú nedeľu.. a ďalšiu rovnako... a potom tiež... a ani nevieme ako, jeseň prehupne sa do zimy a všade sa rozsvecujú vianočné svetielka. A v hlave nejedného človeka automaticky rozsvieti sa kontrolka: pozor, treba začať konať. Upiecť tridsať druhov zákuskov. Kúpiť desať nožičiek piatich druhov klobás. Utrieť prach na nábytku aj z tej strany, kde je prisunutý o stenu. Každý - i veriaci človek - môže spadnúť do kolotoča povinností. Nie je zlé variť či upratovať, to všetko k príprave na Vianoce patrí. Niečo prestáva byť v poriadku až vtedy, keď sa ten kolotoč „povinností“ krúti a krúti a my nevieme z neho vystúpiť: Kričím po manželovi, lebo neprikladá ruku k dielu tak, ako by som si predstavovala, brešem po deťoch ako pes, lebo mi prihorel koláč a nestíham vyčiarknuť zo zoznamu povinností asi polovicu vecí. Som nespokojná, nespokojná, cítim sa nemožná, zlyhaná, unavená. Za štedrovečerný stôl si sadám ako mátoha.

A znova sa natíska to Božie zvolanie: *Stoj, človeče, zastav sa.* Vieš vlastne, prečo sa naháňaš? Prečo upratuješ? Vieš, prečo hoduješ? Vieš, čo oslavuješ? A vieš sa ešte

vôbec len tak obyčajne tešiť? Stoly sa nám môžu prehýbať od dokonale pripraveného a naservírovaného jedla, ale ak zabudneme na pravú podstatu Vianoc a ostane z nej iba kulisa v podobe koledy hrajúcej v rádiu, budeme ako boháč z podobenstva o Lazárovi. On nevidel chorého úbožiaka Lazára, prosiaceho aspoň o odrobiny, my nezbadáme v tom všetkom pozemskom hurhaji narodeného Krista, prosiaceho onaše zastavenie sa pri Jeho biednych jasiach.

Veľmi ľahko sa môže stať, že zabudneme položiť pod stromček jednoduchý betlehem alebo ho tam nedáme len preto, že do tej santaclausovsko-škriatkovskej výzdoby a atmosféry sa to nijako nehodí. Mnohí ľudia odstrihli Krista od Vianoc, ako odstrihli Stvoriteľa od Jeho dňa a zaviedli si rituál „kosačkových“ nediel.

I veriaci môže byť v pokušení a povedať: A čo je na kosení v nedeľu zlé? Koniec-koncov, je to pre mňa relax. A čo je zlé na tom, že chcem upiecť tridsať druhov zákuskov? Robila to tak moja mama, aj ďalšie generácie predtým, budem vari horšia?

Hej, lenže či sa pod pozlátenou škrupinou neskrýva v tomto prípade čierny, zhnitý orech? Radosť Zlého, ktorému sa nás podarilo oklamať

a ktorému takto nevedomky otvárame dvere nášho domu i srdca? Či to nevyzerá napokon tak, akoby človek kázal Bohu, aby sa zastavil?

Človeče, zastav sa. Bože, prosím, nauč nás zastaviť a odpočinúť si pri Tvojich nohách. Osviet tých, ktorí nesvätia nedeľu a ktorým rôzni bôžikovia každoročne zatienujú pravý zmysel Vianoc. Ale pomôž aj tým, ktorých takéto konanie poburuje, aby sa nenechali strhnúť hnevom a nevstúpila do nich pýcha, že sú lepší, dokonalejší než druhí. Matka z La Salette, napomínaj nás, svoje neposlušné deti, ktorými aj po 176 rokoch stále sme.

Zuzana Dolhá



Už prichádza Boží Syn

Už prichádza Boží Syn
Chcem Vianoce prežiť s Ním
Pri čistení svojho domu
Kráčať v duchu k Jeho trónu
Pri hrncoch či koláčoch
Tešiť sa, že príde Boh
Pri ozdobách, stromčeku
Zdobíť každú myšlienku
Pri svetieliach, hodovaní
Mať ich zmysel pred očami

Pri slávnostnom znení zvona
Nech sa naše hlavy sklonia
Nech zohnú sa kolena
Veď prišiel Kráľ z Betlema
Premeňme si srdcia v jasle
Aby v nich svoj úkryt našiel
Už prichádza Boží Syn
Slávme Jeho sviatky s Ním!

Zuzana Dolhá

Výmena kňazov



Pátra Mateja, ktorý sa od roku 2013 v našej farnosti venoval práci s deťmi a mladými, určite mnohí z nás poznajú. Známy je aj svojou prácou s rozvedenými katolíkmi, pre ktorých vedie duchovné obnovy pod názvom „rozVEDENÍ K BOHU“. Od júla tohto roku bol však preložený do farnosti Považská Bystrica – Rozkvet, odkiaľ k nám prišiel páter Stanislav. Pustil sa do práce s deťmi a mládežou v hlbokom, horlivom a radostnom duchu. Založil na facebooku stránku „Farnosť Chrenovec – Misionári

Saletíni“ a hneď vytvoril nové spoločenstvá pre deti pod skratkou „SOM – saletínska oáza mladých“. Vedie detské sv. omše, v adventnom období zaviedol rorátne sv. omše

Obom pátrom prajeme na ich nových pôsobiskách veľa Božieho požehnania, síl, radosti, aby boli prijatí svojimi farníkmi a zostali verní svojmu povolaniu.



AKTIVITY PRE DETI A MLÁDEŽ

Farnosť Chrenovec - Brusno - Misionári Saletíni

PONDELOK	16.00 stretnutie miništrantov
UTOROK	16.00 (1. skupina) a 18.30 (2. skupina) stretnutie prvoprijímajúcich detí (katechéza/sv. omša)
STREDA	16.00 Oázka (spoločenstvo detí 4. - 5. ročníka)
PIATOK	16.00 SOM Saletínska Oáza Mladších
SOBOTA	19.00 SOM Saletínska Oáza Mladých * <i>prvá sobota</i> 19.30 mládežnícka adorácia * <i>posledná sobota</i> 19.30 mládežnícka sv. omša
NEDEĽA	10.00 detský zbor 11.00 detská sv. omša

Pešia púť z Chrenovca na Staré Hory 2022

Panna Mária nás privádza na rôzne miesta, ktoré sú pôsobením jej lásky pre nás požehnaním. Pútnické miesto Staré Hory je tiež miestom plným lásky a úcty k Božej Matke. Tradícia pešej púte z Chrenovca k Panne Márii na Staré Hory sa začala už v roku 2012 a vďaka obetavosti organizátorov stále trvá.



Pútnici začínajú svoje kroky s požehnaním pred kostolom v Chrenovci a prvý deň prejdú cez Sklené do Turčianskych Teplíc. Druhý deň pokračujú cez Čremošné na Kráľovu studňu a tretí deň ukončia približne 60 km putovanie na Starých Horách v náručí Panny Márie.

Myšlienkou tohtoročného 11. ročníka bol žalm 118, 14: „MOJA SILA A CHVÁLA JE PÁN.“

V našich životoch okrem pekných chvíľ prežívame aj ťažšie situácie, v ktorých nemáme veľa síl chváliť Pána. No chvála Boha má v živote človeka veľkú silu. Ak je Boh u nás na prvom mieste a my Mu vzdáme vďaka a chválu aj v ťažkých situáciách, diabol stráca silu nad našimi problémami. Preto nech sme v akejkoľvek situácii, nachádzajme silu chváliť Pána a v našich životoch pocítíme lásku, prijatie a aj zmenu pohľadu na naše životné skúšky, pretože nič a nikto nie je väčší ako náš Boh.

Počas púte sme aj tento rok znovu vytvorili rodinné spoločenstvo Božích detí vekovo od 4 rokov až po dôchodkový vek, a to nielen medzi farníkmi z Chrenovca-Brusna a farníkmi z Rozkvetu v Považskej

Bystrici, ale aj medzi ostatnými pozvanými pútnikmi z rôznych farností.

Vydali sme sa spolu na cestu so svojimi duševnými zraneniami a túžili sme po dotyku Božej lásky. Počas spoločnej púte sme oslavovali Boha našimi piesňami v sprievode ladných tónov gitary a ďakovali za možnosť byť súčasťou putujúcej Božej rodiny.

V srdciach sme niesli modlitby s mnohými osobnými prosbami, veľkú úprimnú vďaku za všetko Božie požehnanie, ktoré sme v živote dostali, ale aj naše zlyhania a premárnený čas, ktorý sme v našich životoch nevyužili správne.

Nielen páter Czeslaw bol pre nás chodiacou svedeckou, ale aj my ostatní sme si navzájom počas putovania otvárali svoje srdcia, viac sa spoznávali a vzájomne sa za seba modlili. S pokorou sme všetko každým krokom odovzdávali do Božích rúk a budeme trpezlivo dúfať, že Boh v pravý čas aspoň niektoré naše úmysly premení na požehnanie.

Aj keď sme sa mnohí pred púťou nepoznali, spontánne sme našli medzi sebou nové priateľstvá a radosť zo spoločnej viery. Spoznali sme úžasných ľudí, ktorých príkladné svedectvo viery nás znovu nakoplo do hlbšieho prežívania vzťahu s naším Nebeským Otcom.

Niektorí z nás prišli na púť ako vyfúknuté balóniky a vhodili sa do prúdu radostnej atmosféry, ktorá bola medzi nami viditeľne prítomná. Nešetrili sme úsmevom, vzájomným porozumením a priateľskými rozhovormi. Prirodzená detská radosť sa

preniesla aj na dospelé Božie deti, a tak sme ľahšie prekonali aj niektoré prevýšenia pohorí krásnej slovenskej prírody, ktorá nás na Kráľovej studni odmenila peknými výhľadmi. Duchovne prínosná bola pre nás aj spoločná svätá omša pod jasnou oblohou a ranná modlitba pri východe slnka. Naše srdcia sa opäť naplnili Svätým Duchom a radostným pokojom.

Návrat do bežného života nebol ľahký, ale už teraz sa tešíme na ďalšie budúročné putovanie na Staré Hory a dúfame, že pozvanie prijímú aj nový pútnici.

Spoločnú púť sme ukončili sv. omšou v kostole na Starých Horách, kde sme na oltár položili všetko, čo sme niesli v našich srdciach a odovzdali sme to cez našu nebeskú Matku do Božích rúk.

Sme veľmi vďační, že sme mohli byť

súčasťou tejto púte, ktorá nám dala silu pokračovať v ďalších modlitbách a s dôverou sa viac otvoriť Božej láske. Znovu sa v nás zapálilo svetlo nádeje a túžba v napredovaní vo viere.

vďační spolupútnici Janka a Jožko



O kríze rodiny

V Katolíckych novinách č. 9 ma zaujal článok rozhovoru kardinála Gerharda Ludwiga Müllera o exhortácii pápeža Františka „Amoris laetitia, o príčinách krízy viery a rodiny v Európe“. Mladí ľudia potrebujú pochopiť, že manželstvo nie je iba príležitosť na splnenie telesných túžob.

Manželstvo je stretnutie dvoch osôb, ktoré budujú jednotu v láske. Nie v láske, ktorá je postavená iba na emóciách a citoch, ale na láske, ktorá je seba obdarujúca. Toto spojenie sa skusuje v jednote človeka s Bohom. Sviatostné kresťanské manželstvo je obrazom, analógiou vzťahu Krista ako hlavy a Cirkvi ako tela. Manželia sú jedným telom. Je to jednota v duchu, v tele i v srdci. Vo všetkých týchto dimenziách.

Mladí ľudia sú ovplyvňovaní mnohými falošnými predstavami z rôznych médií. Týmto záleží len na biznise a zisku, čo najviac zarobiť, na neznalostiach skutočných hodnôt a morálky. Je im to predkladané ako zábavné programy, uvádzané,

propagované osobami takzvanými celebritami, ktoré sú platené ideológmi, ktorí nenávidia rodinu a chcú ospravedlňovať vlastné konanie. Dokonca aj politici sa správajú podobne a podporujú aj zákonne tieto záležitosti.

Čo by ste odporučili čitateľom a ľuďom dobrej vôle? Žiť správne a plnohodnotne. Vedieť, čo odporúča Cirkev. Čítať a pozerat' predovšetkým diela s náboženskou tematikou, Sväté písmo, teologické, filozofické knihy, časopisy, televízne či rozhlasové programy. Ale taktiež modliť sa najmä v pokušeniach Zlého. Byť v osobnom kontakte s Bohom, ktorý nás má stále rád.

A. Ondrejovičová

Rozpis svätých omší počas vianočných sviatkov

<i>Sviatok Kostol</i>	Sobota 24. 12. 2022	Nedeľa 25. 12. 2022 Narodenie Pána	Pondelok 26. 12. 2022 Švätého Štefana	Sobota 31. 12. 2022 Silvester	Nedeľa 1. 1. 2023 Panny Márie Bohoričky	Piatok 6. 1. 2023 Zjavenie pána	Nedeľa 8. 1. 2023 Krst Krista Pána
Chrenovec -Brusno	22 ⁰⁰ polnočná	8 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ detská	8 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ detská	15 ⁰⁰	8 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ detská	8 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ detská	8 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ detská
Malá Čausa		8 ⁰⁰	8 ⁰⁰	9 ⁰⁰ pobožnosť	8 ⁰⁰	8 ⁰⁰	8 ⁰⁰
Veľká Čausa		9 ³⁰	9 ³⁰	9 ⁰⁰ pobožnosť	9 ³⁰	9 ³⁰	9 ³⁰
Jalovec		9 ³⁰	9 ³⁰	10 ⁰⁰ pobožnosť	9 ³⁰	9 ³⁰	9 ³⁰
Ráztočno		9 ³⁰	9 ³⁰	10 ⁰⁰ pobožnosť	9 ³⁰	9 ³⁰	9 ³⁰
Morovno		8 ⁰⁰	8 ⁰⁰	10 ⁰⁰ pobožnosť	8 ⁰⁰	8 ⁰⁰	8 ⁰⁰
Lipník							

Vítame v rodine Cirkvi:

Matúš Gajdoš, Veľká Čausa ☺ Eliška Jánošíková, Malá Čausa ☺ Dorota Dobrotková, Chrenovec-Brusno ☺ Melinda Martišová, Chrenovec-Brusno ☺ Valentína Minichová, Chrenovec-Brusno ☺ Nina Juračková, Chrenovec-Brusno ☺ Ema Čistoň, Lazany ☺ Matej Ondrejovič, Chrenovec-Brusno ☺ Olívia Kozáková, Chrenovec-Brusno ☺ Michal Kozár, Chrenovec-Brusno ☺ Dorota Krausková, Chrenovec-Brusno ☺ Júlia Gilanová, Bernolákovo ☺ Ján Gilan, Bernolákovo ☺ Viliam Šalátek, Kráľová pri Senci ☺ Dávid Dobrotka, Jalovec ☺ Natália Žitníková, Handlová ☺ Sebastián Hrubina, Malá Čausa ☺ Katarína Dobrotková, Chrenovec-Brusno ☺ Tomáš Kováčik, Chrenovec-Brusno ☺ Natália Pračková, Ráztočno ☺ Samuel Rajtík, Jalovec ☺ Alžbeta Petiašová, Zvolen ☺ Nina Bridová, Veľká Čausa ☺ Lea Bridová, Veľká Čausa ☺ Samuel Mitúch, Chrenovec-Brusno

Blahoželáme k sviatosti manželstva

Daniel Jelemenský, Vištuk a Miroslava Mária Gallová, Ráztočno ♥ Michal Kurek, Brezno a Miriama Lenhartová, Lipník ♥ Vladimír Vala, Brno a Lenka Borková, Jalovec ♥ Michal Dobiš, Morovno a Veronika Prostredná, Nitrianske Sučany ♥ Michal Dalibor Stoličný, Handlová a Lenka Michelová, Handlová ♥ Miroslav Minich, Kanianka a Dominika Dobrotková, Chrenovec-Brusno

Lúčime sa s nádejou na stretnutie:

Mária Lenhartová, 82 r., Lipník † Helena Kohútová, 78 r., Veľká Čausa † Viliam Valenta, 76 r., Malá Čausa † Ján Kotian, 95 r., Jalovec † Gabriela Kršková, 78 r., Veľká Čausa † Anna Böhmová, 71 r., Veľká Čausa † Mária Mašlonková, 92 r., Jalovec † Jiřina Ficeľová, 93 r., Ráztočno † Emília Ziat'ková, 92 r., Ráztočno † Michal Lenhart, 70 r., Lipník † Ján Škrteľ, 96 r., Ráztočno † Jozef Paulík, 86 r., Malá Čausa † Helena Lomnická, 82 r., Morovno † Erika Mokrá, 81 r., Jalovec † František Gatiaľ, 80 r., Lipník † Mária Jašková, 71 r., Lipník † Mária Uhrínová, 87 r., Chrenovec-Brusno † Mária Budovičová, 93 r., Jalovec † Katarína Danišová, 36 r., Chrenovec-Brusno † Vladislav Klátik, 76 r., Ráztočno † Jozef Dobiš, 51 r., Lipník † Emília Kozárová, 92 r., Chrenovec-Brusno † Anna Podolcová, 90 r., Chrenovec-Brusno † Anna Paulíková, 79 r., Chrenovec-Brusno † Anna Matiašková, 77 r., Malá Čausa † Helena Mokrá, 91 r., Jalovec † Mária Grolmusová, 90 r., Chrenovec-Brusno † Helena Kršková, 95 r., Jalovec † Štefan Uhliar, 73 r., Malá Čausa † Antónia Paulíková, 84 r., Malá Čausa † Eva Uhliarová, 72 r., Chrenovec-Brusno † Viera Kanianska, 66 r., Ráztočno † František Višňovský, 69 r., Veľká Čausa



Otec kontroluje synovu žiacku knižku:

„Matematika päť...“ šup synovi jedna po zadku,

„Slovenčina päť...“ šup synovi druhá po zadku,

„Hudobná jednotka...“ šup synovi tretia po zadku.

Syn s plačom: „Oci a tá tretia bola prečo, veď som mal jednotku?“

Otec naštvane odpovedá: „Tak tebe bolo po dvoch guliach ešte aj do spevu?!“

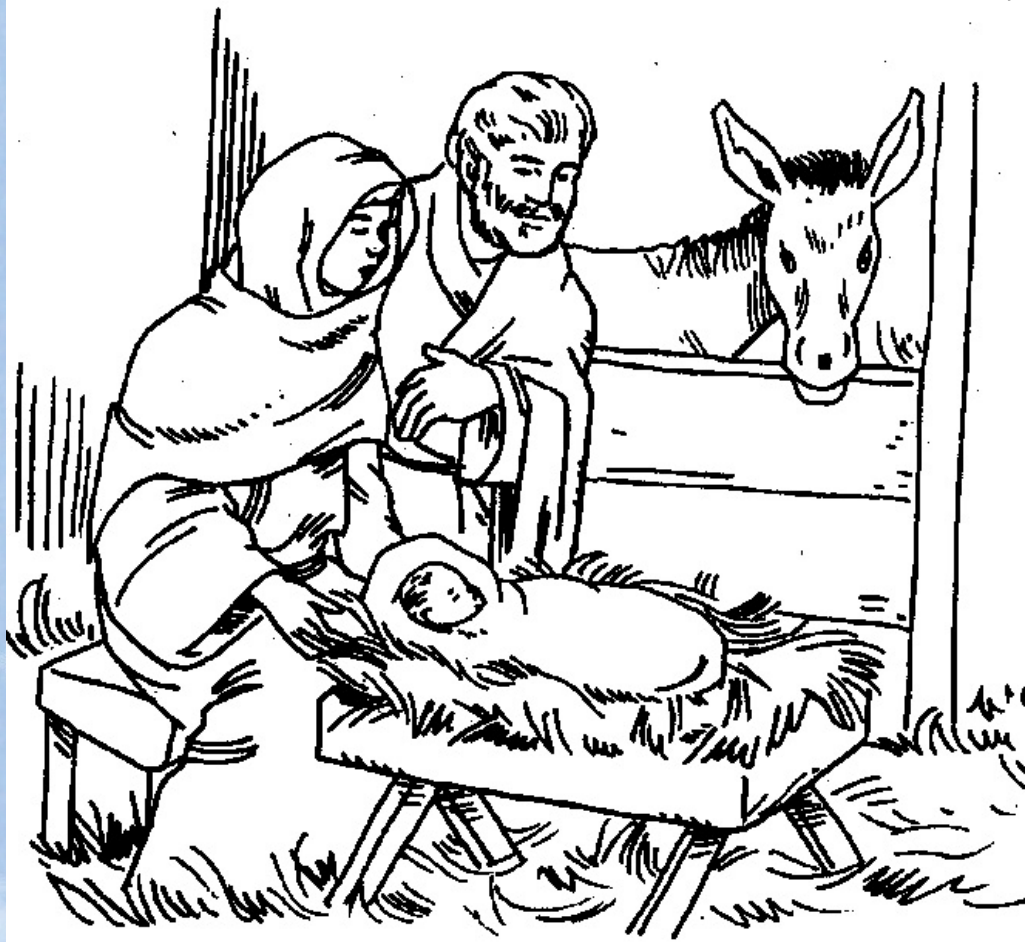
V správach hovorili, že každý, kto vyrazí na cesty v tomto počasí, by mal mať so sebou reťaze, lopatu, deku, rozmrazovač, ťažné lano, baterku, hever a náhradné koleso... No, poviem vám, vyzeral som ráno v autobuse ako blázon...

„Pán riaditeľ, môžete mi dať zajtra voľno?“ pýta sa v práci pán Novák.

„Manželka chce, aby som jej pomohol s vianočným upratovaním.“

„Z takého dôvodu Vám predsa nebudem dávať voľno!“ rázne to odmietne riaditeľ.

„Ďakujem, vydýchne si zamestnanec, vedel som, že je na Vás spoľahnutie.“
Vymaľujte si obrázok:





La Salette - časopis chrenovskej farnosti. Vydáva Rím. - kat. farský úrad Chrenovec - Brusno

Kontakt pre Vaše príspevky: casopislasalette@gmail.com

Šéfredaktor: Mgr. A. Fedorová, Teologický poradca: Mgr. Czeslaw Oko MS

Redaktori: A. Ondrejovičová, A. Fedorová, J. M. Matiaško, Z. Dolhá, M. Fedor, J a J. Babušovi, E. Mikuško, L. Kaplánová, M. Mikuško

Grafická úprava: M. Fedor

Tlač: Agentúra Tympany, s.r.o. Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. 1/1998

Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.